

Celobert

Revista singular, local i de país

SANTA CRISTINA

Festa
major

2022

Ajuntament de
Lloret de Mar

lloret.cat

Julià Gabarró

Manresa, 1906 - Barcelona, 1998

**Un Safari per Catalunya (p. 34)
Arnau Gonzàlez**

[...] Quan la vida dels infants era curta abans de treballar, quan l'Església hi era i amb poder, quan els cotxes eren extraordinaris. Amb bellesa innegable i desbordant, amb el poder del blanc i negre, amb complexitat a raig, les fotografies creen un tapís de la Catalunya abans del turisme de costa i muntanya de masses. De quan el gruix de la població era rural, de quan Lleida era una petita població i quan la misèria era més present que l'electricitat o l'aigua corrent.

De l'editor

Metges o esclaus?

4

Valor afegit

Amb un nou partit...

5

Vila de Blanes

Gent i fets de la vida quotidiana

7

Vila de Lloret

Gent i fets de la vida quotidiana

14

Art a Cel Obert

Monument als Focs de Blanes

20

Vila de Tossa

Estudiants de Tossa i Blanes...

26

La llibreta de l'advocada

En defensa de l'advocacia...

27

Natura i Medi Ambient

Els sorralts costaners...

28

Va de llibres

Novetats editorials

31

Una llengua no mor perquè els que no la saben no l'aprenen, una llengua mor perquè els que la saben no la parlen

El paper amb el qual confeccionem el **Celobert** prové d'explotacions forestals sostenibles i per a la seva producció s'han seguit els més estrictes controls mediambientals.

Els lectors de **Celobert** que ho vulgueu, podeu demanar que us fem arribar la revista en format pdf a info@celobert.cat

Metges o esclaus?

«Tota demanda sobre sanitat ens ha de conduir a una reflexió sobre la necessitat imperiosa de tenir un país econòmicament dinàmic»

La pandèmia de la covid-19 ha posat la salut al centre, més del que ho havia estat fins ara. No es pot dir que no hi hagi estat mai perquè precisament el de Salut acostuma a ser el departament governamental que més despesa genera, i per tant, el que ha de disposar de partides pressupostàries més abundants. Això, per si sol no suposa que s'hi destini el suficient, sinó que, per raons òbvies, es tracta d'un camp en què tots recursos resulten insuficients. Si aquests recursos ja eren pocs quan es vivia sense l'amenaça d'un virus desconegut, i contra el qual no es disposa de vacuna, la insuficiència es multiplica ara de forma exponencial. Fins a tal punt que es pot dir que l'epidèmia ens ha deixat despulats i a la intempèrie.

El debat sobre la importància de la salut, però, ens ha de fer pensar que els països no tenen salut pública i universal perquè ho diguin les seves constitucions sinó perquè hi ha un seguit de decisions polítiques que ho fan possible. No tindrem dret a la salut perquè ho digui una Constitució sinó perquè un país ho farà possible amb la seva capacitat de generar els màxims recursos per invertir i garantir-la. **Tota demanda sobre sanitat ens ha de conduir a una reflexió profunda sobre la necessitat imperiosa de tenir un país econòmicament dinàmic que pugui estar a l'alçada dels reptes que el nou context ens està plantejant.** En un país així els metges (i ningú) no podran ser mai més tractats com uns esclaus. ■

Celobert

Edició Costa Brava Sud
Noticiari i opinió de la vida quotidiana
Juliol 2022 | Núm. 204

Editor i director

Lluís Amat
639 082 976 | info@celobert.cat

Patrocinadors

Comptem amb el suport dels
anunciants d'aquesta edició

Disseny gràfic i maquetació

Maria Àngels Maresma

Col·laboradors

Aitor Roger, Bruna Solei,
Guifré Ripoll, Marina Garcia Carbonell,
Maria Joancomartí, Jaume Planas,
Pol Ginesta, Olga Casado,
Maximià de Bonós i Alba Lupiañez

Convidats

Joan Costa, Carme Buixalleu Serras,
Arnau González Vilalta

Fotografies

M. Assumpció Comas, Tomàs Solà,
Jordi Triadó, Arxius Municipals
i Ajuntament de Blanes, Lloret i Tossa

Il·lustracions

Joan Antoni Poch
i Maria Àngels Maresma

Consell lingüístic

Anna Camps i Puig

Dipòsit legal

GI-1121-2003 Cap part d'aquesta
publicació pot ser reproduïda o difosa
per cap mitjà sense permís de l'editor

Josep Costa
Jurista i polític

El que cal ara és una sacsejada equivalent a la que va viure el mapa polític del país del 2010 al 2015. Una mobilització que ho canviï tot

Els partits polítics són un mal necessari.

Són eines que arreu del món han corromput i fet malbé la democràcia. A més, la lluita de poder que és inherent al partidisme sol ser incompatible amb la bona política. Però encara no s'ha inventat el sistema democràtic sense partits. Per tant, no cal ni justificar que millor tenir-ne que ser governats per un sistema de partit únic, que és com funcionen moltes dictadures.

Per altra banda, la realitat és que a molts de nosaltres no ens calen partits per fer política. Perquè estam acostumats a la democràcia directa, a fer-la nosaltres sense delegar-ho en uns representants. De fet, la bona política, especialment la política transformadora, sovent es fa millor fora dels partits. Sobretot perquè requereix molt més que votar i sumar vots. **L'activisme, la mobilització, els moviments amb capacitat real de canviar la societat**, normalment xoquen amb els partits perquè aquests els tenen por. Més encara quan són al govern.

L'independentisme de base, molt majoritàriament, ha arribat a la conclusió que el partidisme és un dels principals problemes del moviment ara mateix. La lluita per l'hegemonia, l'ambició de sumar càrrecs i controlar institucions, ha desplaçat les estratègies compartides per fer la independència. En definitiva, **els partits han demostrat que prioritzen la seua lluita pel poder**, per uns interessos particulars, en comptes de la lluita per fer efectiva la República.

Una de les lliçons del 2017 hauria de ser que només votant no farem la independència. Hem votat i hem guanyat i encara no som independents. Per tant, l'evidència és clara. Per això seria un error pensar que els problemes que tenim s'arreglen només votant. O que hem de deixar de votar a uns i votar uns altres i ja està. **La qual cosa inclou la idea de crear un nou partit**. Partits i llistes noves en sorgeixen cada vegada que hi ha eleccions, i de la majoria no n'arribam a saber mai res, més enllà de trobar paperetes desconegudes el dia de les eleccions.

Si m'ho permeteu, només als partits els interessa fer-nos creure que tot el nostre poder rau en una urna i una papereta. Certament, molts milions de paperetes donen molta força i molta legitimitat. I a tothom li agrada poder votar una opció que el representi bé. Però sense les desenes de milers de persones que quan ha calgut han posat i defensat les urnes, i comptat els vots, la força de les paperetes no s'hauria pogut expressar. Ni més ni menys. La mobilització independentista que va començar el 2009 es podria dir que va afavorir

l'aparició d'un nou partit. Era fins a cert punt lògic en un context (el segon tripartit) en què cap opció representava els activistes que s'havien organitzat per escampar el moviment de les consultes populars. Però Solidaritat amb prou feines va entrar al Parlament (gràcies a la potència d'un lideratge com el de Joan Laporta) i en va desaparèixer a les següents eleccions.

El sorgiment d'un nou partit nacionalista/independentista és el menor dels impactes que l'inici del procés va tenir sobre el mapa polític. La majoria dels partits actuals són els mateixos, però **el procés els va canviar poc o molt a tots**. Qualsevol semblança del Parlament actual amb el de fa 13 anys és pura coincidència. Partits que s'han refundat, que s'han trencat, que han canviat de líders, de sigles, de programa, de política d'aliances. El panorama ha variat com de la nit al dia.

El 2015, amb les eleccions plebiscitàries, molta gent que 5 anys abans ni s'imaginava fent política, es va trobar a una llista transversal com era Junts pel Sí. **Unes noves sigles, amb nous líders i amb una proposta trencadora: declarar la independència**. Aquesta llista va capgirar completament el relat, la dinàmica de competició entre partits i va mobilitzar molta gent que no participava mai en campanyes electorals. Coses que un nou partit no hauria pogut aconseguir.

En certa manera, recuperar la dinàmica de partits ben estructurats i endreçats i que competeixen per l'hegemonia és recuperar la normalitat autonòmica. Fins i tot si algun dels partits fa un discurs rupturista o que pretén donar compliment al mandat de l'1-O. En aquest context, entrar en el joc dels partits amb una nova opció, amb tots els obstacles que es trobaria per competir en igualtat de condicions, no és cap garantia de canviar el panorama.

Per això més d'una vegada he defensat que per malbaratar el seu esforç, creant partits de futur incert, millor no treure els activistes del carrer. La seua força és molta més que la de qualsevol votant, i fins i tot que la de qualsevol militant de partit. **El que cal ara és una sacsejada equivalent a la que va viure el mapa polític del país del 2010 al 2015. Una mobilització que ho canviï tot**. Més que competir amb les seues regles, es tracta d'obligar-los a jugar amb les nostres i de marcar-los de ben prop.

Cal, en definitiva, que cap partit pugui donar per suposat que seguirà existint en 5 anys i que cap polític pugui donar per suposat que seguirà tenint càrrec a les pròximes eleccions. Sabem com fer-ho perquè ja ho hem fet. ■

LAVIRET

C · A · V · A

BLANES

*Tornem a
gaudir junts!*

Jaume Planas i Perxachs
Escriptor

Cinc anys de molt bona feina i de desassossec

“Tenir un gat no és un dret, és una responsabilitat”. Molts ciutadans es queixen dels requisits que es demana complir davant una possible adopció. L’entitat que ho gestiona tan sols vol assegurar-se que el felí no acabi de nou al carrer.

L’associació Sa Gatonera, entitat sense ànim de lucre, ha celebrat els seus cinc primers anys de vida. Una colla de col·laboradors, vocacionals i altruistes, amb una certa sensibilitat per aquestes bèsties de bigotis rampelluts, dediquen part del seu temps lliure a millorar la situació dels gats urbans de Blanes. Fins i tot són reconeguts. Els consulten altres entitats d’arreu de Catalunya per tal de conèixer el seu funcionament. “Estem oberts a contestar, contrastar i resoldre tots els dubtes i problemes que ens plantegin en la mesura justa de les nostres possibilitats.”

A la Biblioteca Comarcal de la Selva, ha tingut lloc recentment un col·loqui —i una exposició— on s’ha fet balanç de la seva tasca. La xerrada didàctica dirigida pel tresorer i un dels membres fundadors, en Dani García Crespo, ha revelat als assistents, les accions que duen a terme i els costos que tenen. En Dani ens comenta que està content per festejar l’aniversari i pels números que ens han ofert, però ofusat per les controvèrsies que susciten i per la poca visibilitat de molts actes que realitzen de la seva ingent feina. Avui, tractarem d’il·luminar-los. Comencem.

En primer lloc, caldria destacar el nombre d’adopcions portat a terme per l’associació. Una xifra record: 525. Actualment, Blanes té 77 colònies identificades i 98 alimentadors censats, amb carnet autoritzat. “Hem hagut d’apartar-ne algun al detectar una mala praxis”. El fet és un indicatiu de la seva serietat i rigor. “Als gats no se’ls pot donar qualsevol cosa com a teca. Ho refusin. El resultat es pot convertir en un focus de males olors, mosques, infeccions”. Si no s’està identificat com alimentador, la policia pot multar el ciu-

tadà que incompleixi aquesta norma legislada. “Totes les colònies presenten cartells explicatius amb la informació pertinent. Tot i que el desitjable és que les colònies siguin el més invisibles possible”.

Sa Gatonera calcula que aproximadament hi ha uns 800 gats urbans. El darrer any han aconseguit esterilitzar-ne 270 i estimen que un 70-75% dels gats urbans ja ho estan. En un excel·l·lustratiu, vam poder visualitzar la descendència que produiria una parella de gats fèrtils en pocs anys. Creixeria desorbitadament i de forma exponencial. Això provocaria una superpoblació, un enorme problema pel nostre poble i pel seu entorn de fauna autòctona. Aplicant el mètode CER (captura-esterilització i retorn al medi) es possibilita controlar la població felina. A la tasca de controlar colònies, s’hi ha de sumar la de rescatar gats abandonats, ferits o malalts. Aquesta funció —recordem que són voluntaris sense retribucions i

Actualment, Blanes té 77 colònies identificades i 98 alimentadors censats, amb carnet autoritzat. “Hem hagut d’apartar-ne algun al detectar una mala praxis”. El fet és un indicatiu de la seva serietat i rigor. “Als gats no se’ls pot donar qualsevol cosa com a teca. [...]”

El darrer any han aconseguit esterilitzar-ne 270 i estimen que un 70-75% dels gats urbans ja ho estan.

que han de conciliar el voluntariat amb feina i família— estalvia a l'ajuntament molts euros. Es deslliuren d'avisar una empresa externa, el CAAS (Centre d'acollida d'animals de la Selva) perquè solucioni la qüestió com està acordat amb el consistori. Sovint, és el mateix CAAS o els funcionaris avisats, qui posen pegues. El centre està ple, no es poden desplaçar o hi ha confusions per desconexió del protocol d'actuació. Hi ha rumors que alguns animals estan desatesos en el propi centre.

“Per evitar mals majors, s'haurien d'endurir les lleis i imposar multes més severes quan es maltracta o s'abandona un animal de companyia”. El 80% dels gats abandonats, no tenen xip. Les campanyes que es promouen subvencionades des del Consell Comarcal per xipar-los, no serveixen de gran cosa. Els “amos” es fan l'orni. No volen afluir la mosca encara que hi hagi ajudes institucionals. “Sense educar i sensibilitzar els més menuts, no farem res”.

Des de la fundació de l'entitat, han lluitat per ser transparents i dialogants. Mai han tingut un no per ningú i han evitat l'opacitat de les arques. Els ingressos els obtenen de les fires, la venda de marxandatge, de donacions

particulars, de micromecenatge (feuvos Teamers: només 1 euro al mes!), de les quotes dels socis i del conveni signat amb el consistori, on ambdues parts han acordat rebre una aportació si es compleixen uns drets i unes obligacions. Els números costen de quadrar. Hi ha un endeutament que de mica en mica s'eixuga. “Sort que tots els veterinaris de Blanes ens faciliten les coses”. Malauradament, a voltes hi ha poders fàctics que no fan l'esforç de reunir-se amb ells per intercanviar opinions i dubten de la seva labor per interessos partidistes. Es vanten de ser verds i animalistes per postureig i així arreplegar algun vot. A l'altre cantó del mirall, trobem càrrecs que han donat part del seu sou a l'entitat després que aquesta presentés el seu projecte en un concurs públic (Diners al carrer).

Alguns grups ecologistes busquen les tres potes al gat. No entenen la veneració exclusiva vers el moix. Critiquen l'alliberació del depredador un cop ha estat curat o castrat. “Som conscients de l'impacte del gat sobre la fauna autòctona, però obvien que l'animal torna a la mateixa zona on ha estat capturat, allà on vivia, menjava i caçava per instint. Mai el desplaçem. En les nostres accions també hem salvat eriçons, ocells i gossos perduts”.

Per acabar, en Dani és de la opinió que s'hauria de crear la figura d'un gestor professional de colònies, una persona formada, regulada i remunerada. Els voluntaris no tenen una assegurança si es lesionen i han d'agafar la baixa. Alguns han estat amenaçats i fins i tot hi ha el cas d'una agressió per part d'un

veí poc civilitzat. Sovint, els alimentadors paguen el pinso que donen als moixos de la seva pròpia butxaca. Tot plegat ocasiona un desgast físic, econòmic i emocional als voluntaris. L'associació rep avisos a tothora per anar a socórrer un cas. No són superherois de pel·lícula. S'han trobat colònies destrossades per un acte vandàlic i fins i tot els han robat el pinso que tenien guardat in situ. Han descobert enverinaments i lesions per perdigonades perpetuats per *animals* poc humans que han acabat denunciant als Mossos. Alguns col·laboradors acaben cremats i pleguen. L'estrès al que són sotmesos —es senten superats per la situació, no arriben a totes les alertes per mil raons: manca de recursos, de disponibilitat...— els fa passar

moltes males estones. Erosiona. Les pèrdues pel traspàs d'aquell animal d'una colònia amb el que han establert un petit però ferm lligam, els afecten i els deixen un immens buit. Sort que a l'altre banda de la balança s'hi troben les petites victòries, les grans satisfaccions que reben pels centenars de vides salvades, per l'elevat nombre d'adopcions, i en fi, per l'ajut INVISIBLE que donen a un entorn (Blanes) que desconeix la tasca del control de colònies. Gràcies a ells, molts moixos tindran una vida millor encara que alguns siguin esquerps, independents i que t'ignorin. "Es fan estimar. Cadascun té la seva pròpia personalitat". Si algú s'anima a donar un cop de mà, poseu-vos en contacte a través de les xarxes. Ho agrairan. Ho agraiem tots. ■

SA GATONERA
Blanes

info@sagatonerablanes.cat
sagatonerablanes@gmail.com
teaming.net/sagatonerablanes

junts
per Blanes

Bona Festa Major

Més de 50 anys
compartint
espectacles
que ens fan
únics!

Aitor Roger
Historiador

50è ANIVERSARI

Enguany celebrem que el Concurs Internacional de focs d'artifici de la Costa Brava arriba a les 50 edicions. Però, a Blanes les primeres referències sobre el disparament de focs d'artifici es remunten a fa més de cent anys. Al diari *La Nueva Lucha* del 24 de juliol de 1889, a la secció "Noticias y avisos", hi podem llegir que coincidint amb la Festa Major hi haurà "un precioso castillo de fuegos artificiales, dirigido por el pirotécnico don Segismundo Abetlla (á) Cugul, de Massanet." També, l'any 1891, l'escriptor blanenc Josep Alemany, al seu diari personal deixa escrit: "Después de cenar entre fuegos artificiales, serenatas, bailes y bebidas pasamos la noche y entramos a la fabrica a trabajar a las 5 de la madrugada (...)". I si llegim *El Atalaya* del 26 de juliol de 1897 es pot llegir: "A las 9, disparo de un bonito ramillete de fuegos artificiales por un renombrado pirotécnico". I per al dia 27 tornen a anunciar "el disparo de otro castillo de fuegos artificiales".

Poc a poc veurem com s'institucionalitza com un signe d'identitat propi de la festa blanenca la incorporació d'un gran castell de focs d'artifici, coincidint amb la festivitat de Santa Anna. Durant els primers anys del segle XX i fins el 1936 gairebé totes les empreses pirotècniques contractades són indústries catalanes, concretament de Barcelona i rodalies, com la casa El Relámpago o la Morgades, l'empresa contractada per disparar els Focs de 1936 i que l'aixecament militar del 18 de juliol va impedir que es disparés. Tan la guerra com el període de postguerra van condicionar tots els aspectes de la societat i naturalment també les festes. Però els focs no els van fer desaparèixer. Això sí, l'espectacle es va interrompre el mateix any 1936 i no en trobem cap més fins a la Festa Major de l'any 1944. La represa fou modesta i l'Ajuntament tampoc no disposava del pressupost necessari per fer lluir un castell en el seu màxim esplendor. Sempre dins l'espai proper a sa Palomera, l'espectacle pirotècnic va anar canviant el seu emplaçament segons les necessitats del moment. Durant la dècada dels quaranta la tendència era disparar-lo

des del port i als anys cinquanta la ubicació preferida va ser el passeig de Mar i la platja. Però, fou l'any 1958 quan es produeix un fet significatiu com va ser el llançament dels artefactes pirotècnics des de la roca de sa Palomera. Ho va fer la pirotècnica El Dragón, de Barcelona. A partir d'aquest moment sa Palomera esdevé la plataforma idònia des d'on disparar i se n'ha potenciat tots els seus costats i alçades. Alguns anys s'assagen formules mixtes i així el 1967 es varen disparar focs des de tres punts diferents, el moll, la badia —amb focs aquàtics— i sa Palomera.

El Concurs Internacional

L'any 1970, quan era alcalde Domingo Valls, s'encarrega a la casa Brunchú de Godella (València), un castell extraordinari que no deixà indiferent a ningú i que es disparà simultàniament des del moll i sa Palomera. L'any 1971, amb la instauració per part de l'Ajuntament del Concurs Internacional de Focs d'Artifici de la Costa Brava es busca que sigui un nou revulsiu per Blanes, que per la seva qualitat i per la bellesa del lloc de llançament fos un atractiu que es materialitzés amb l'arribada de més visitants. En la primera edició del Concurs de 1971 hi van participar les cases Igual (Barcelona), Brunchú (València) i la Societé Lacroix (França), atorgant-se el premi de la primera edició a l'empresa catalana. Assolir el primer premi de Blanes es convertirà en un trofeu molt desitjat, perquè suposava obtenir un prestigi que en aquell moment també compensava les despeses que generava un espectacle de gran nivell. Aquest fet va fer que nasqués una gran competència entre les diferents empreses participants i que s'animessin a concursar-hi altres pirotècnies de reputació internacional com la valenciana Caballer, de Moncada. Pel Concurs de Blanes hi han passat pirotècnies de molts països i tot i que es va començar a celebrar durant tres dies, el número de nits de focs s'ha anat ampliant amb el pas dels anys. L'any 1983, en la 13a edició, es va ampliar a 4 nits i l'any 1985 s'institueix el Trofeu Vila de Blanes per al guanyador. Quan s'arribà als 25 anys de Concurs, el 1995, s'ampli-

aran a 5. L'any 1998 ja en van ser 6 i el 1999 s'arriba a les 7 nits. L'Ajuntament i la Comissió Tècnica creien donar-li així "la dimensió adequada per la importància del Concurs blanenc en el rànquing mundial". En el període de 2008 a 2011 es torna a les 6 nits de focs. En els darrers anys s'ha passat de les 4 nits les edicions del 2012, 2013, 2014 i 2015,

a les 5 nits el 2016, a les 6 nits de 2017 i a les 5 del 2018 i de la última edició, la del 2019. Després dels ajornaments per la pandèmia de la COVID-19, aquest 2022 tenim més ganes que mai de gaudir dels Focs i celebrar que el Concurs ja ha arribat a les 50 edicions. Gràcies a tothom que ha fet possible aquesta fita! ■

BONA FESTA MAJOR!

EL KIKU Paelleria Restaurant

Pg. Pau Casals, 42 - Blanes - Tel. 972 332 727

The advertisement features a vibrant blue background. At the top left, the logo 'EL KIKU' is displayed in a stylized font. To its right, the text 'Paelleria Restaurant' is written in a clean, sans-serif font. The central image shows a traditional Catalan paella served in a large, shallow metal pan, garnished with fresh lemons and green herbs. The background of the image shows a scenic view of a beach and the sea from a balcony. At the bottom, the address and phone number are provided in white text.

PALAU DE LA DOIÇOR
Pastisseria Onenich
Blanes

C. Jaume Ferrer, 2 - Tel. 972 33 03 80

The advertisement has a solid red background. At the top center is a white heraldic crest featuring a cross. To the right of the crest, the text 'PALAU DE LA DOIÇOR' is written in a white, serif font. Below this, the name 'Pastisseria Onenich' is written in a large, elegant, white cursive script. Underneath, the word 'Blanes' is written in a smaller, white, cursive font. At the bottom, the address and phone number are listed in a small, white, sans-serif font.

institut oftalmologic FELIP

OFTALMOLOGIA GENERAL - REVISIÓ DE CARNETS DE CONDUIR, ARMES I NAVEGACIÓ
CONCERT AMB LES PRINCIPALS MÛTUES

C. ANSELM CLAVÉ, 86
17300 BLANES - 972 35 04 77

The advertisement has a bright yellow background. At the top left, the text 'institut oftalmologic FELIP' is written in a dark blue, sans-serif font. To the right is a stylized graphic of a human eye in shades of blue and yellow. Below this, the services offered are listed in a smaller, dark blue, sans-serif font. At the bottom, the address and phone number are provided in a white, sans-serif font on a dark blue background.

Farmàcia Oms-Arias S.A.

C. Nou, 8 - Tel. 972 330 595
Blanes (Centre Vila)

The advertisement shows a photograph of a pharmacy storefront at night. The pharmacy is illuminated from within, and its glass windows display various products. In the foreground, a white sign with a green cross logo and the text 'Farmàcia Oms-Arias S.A.' is visible. Below the sign, the address and phone number are listed in a small, black, sans-serif font.

Moments per gaudir el dia i la nit
www.calatreumal.com

CALA TREUMAL BLANES (GIRONA). TEL: 626 358 844 / INFO@CALATREUMAL.COM

The advertisement features a scenic landscape photograph of a beach with golden pebbles and turquoise water. The sky is clear and blue. In the foreground, there are dark, silhouetted trees and a small, glowing lantern. At the bottom, the text 'CALA TREUMAL BLANES (GIRONA). TEL: 626 358 844 / INFO@CALATREUMAL.COM' is written in a white, sans-serif font. In the bottom right corner, there is a circular logo with the text 'CALA TREUMAL' at the top, '50 ANYS' in the center, and 'STRANGETO' at the bottom.

FESTA MAJOR DE BLANES

La Fundació Carl Faust, que gestiona el Jardí Marimurtra, pregonera 2022

L'alcalde ha desvetllat una de les qüestions que cada any es manté en secret fins que falten pocs dies perquè comenci la Festa Major de Santa Anna: **qui s'encarregarà de fer el Pregó d'Inici de Festes, que tindrà lloc el 21 de juliol a 2/4 de 8 del vespre.** Enguany l'Ajuntament de Blanes ha designat que sigui la **Fundació Carl Faust, que gestiona un dels indrets més visitats de Blanes: el Jardí Botànic Marimurtra.**

En aquesta ocasió s'ha decidit encarregar-ho a la Fundació Carl Faust per l'important tasca científica que s'hi desenvolupa, reconeguda internacionalment, així com pel lligam de la institució amb el municipi. D'altra banda, també s'ha tingut en compte la projecció exterior de Blanes que ha contribuït a refermar el recinte a l'aire lliure, ja que cada any acudeixen al jardí milers de visitants.

50è Concurs Internacional de Focs d'Artifici de la Costa Brava

Un dels ingredients centrals del cicle festiu, que compta amb un programa propi, és el 50è Concurs Internacional de Focs d'Artifici de la Costa Brava i Trofeu Vila de Blanes que es farà del 22 al 26 de juliol. Per significar encara més tan assenyalada efemèride, a diferència del què s'havia estat fent fins ara, aquest 2022 s'ha fet una tria de les millors pirotècnies, que rivalitzaran durant cinc nits per lluir millor sota les estrelles

Dv. 22/07	Pirotècnia Caballer FX Global Foc	València
Ds. 23/07	Pirotècnia Hnos. Ferrández	Murcia
Dg. 24/07	Pirotècnia Valenciana	València
DI. 25/07	Pirotècnia F.A. del Mediterrani	València
Dt. 26/07	Pirotècnia Zaragozaana	Saragossa

Una Festa Major amb escenaris per a tots els gustos i públics

Escenaris Festa Major	Pl. Dies Feiners CAP-2
Ensorra't	Festival Musica Jove, Platja Central
Escenari Infantil	Pl. Dies Feiners
Ass. Cult. J. Comorera	Antic Camp de Futbol
Festival Korre que Token	Esbart Joaquim Ruyra, Pl. Espanya
Casa de Andalusia	Pl. Paisos Catalans

Pol Ginesta
Redactor

Jordi Vilanó
Fotografia

El passat 22 de maig se celebrava a Lloret de Mar la 17a edició de la Festa de les Flors, a l'ermita de Les Alegries. L'ermita de Les Alegries va ser la parròquia de la població des de la seva consagració l'any 1079 fins a 1522, quan es va traslladar a la seva ubicació actual: l'església de Sant Romà.

Aquesta vegada, més que centrar-nos en la història de la parròquia de Les Alegries, volem detenir-nos en la tasca que realitza **"l'Associació Veïnat de Les Alegries"**.

Rondava l'any 2005 quan un grup de veïns —preocupats per la baixa participació obtinguda durant la festa major de Les Alegries de l'any anterior— va decidir constituir-se com a associació per a intentar donar un tomb a aquesta situació. Encara que el nom fa referència a una associació de veïns, en realitat els propòsits i interessos de l'Associació sempre han estat més vinculats a la preservació del patrimoni cultural i al record de les tradicions i orígens de la població que a les reivindicacions pròpies d'una associació de veïns. No debades, els objectius de l'associació passen per: *"Vetllar per la conservació de l'Ermita i l'entorn. Potenciar les festes i tradicions relacionades amb l'Ermita. Donar a conèixer històries i*

llegendes sobre l'Ermita. Recollir documents i fotografies per fer-ne un arxiu. Fomentar el coneixement de la pagesia de Lloret".

En una època on el turisme de masses amenaça amb despersonalitzar l'essència de les ciutats i on la globalització tendeix a uniformar-ho tot i a tothom, que un grup de conciutadans tinguin la voluntat de recordar-nos qui som i d'on venim, sempre és d'agrair.

Tornant a **la Festa de les Flors**: Com totes les festes que organitza l'Associació, un dels seus principals objectius és incentivar la participació activa dels ciutadans. Així doncs, en aquesta edició s'han ofert un total de 23 racons de creacions florals, han participat totes les floristeries de Lloret i totes aquelles persones que han volgut col·laborar particularment, ho han pogut fer aportant les seves plantes i flors per a decorar l'interior de la capella.

[...] El pròxim 7 d'agost se celebra a l'ermita la Festa d'Estiu amb un concert d'havaneres. El 8 de setembre coincidint amb la celebració de la Mare de Déu de Les Alegries, es podrà visitar l'ermita durant tot el dia. I, finalment, el 18 de setembre se celebrarà la Festa Major de Les Alegries.

Així mateix, durant el dia es van celebrar diferents activitats dirigides a un públic familiar: audició de sardanes al matí, tallers i jocs infantils durant tot el dia, l'actuació de Canto Latino — que va servir per a celebrar el 15 aniversari de l'Associació Aurora— i l'actuació musical de Víctor F.G. que va tancar la jornada.

Com ja és costum, a l'hora de dinar, moltes famílies i amics van portar píc-nics i van seure a l'ombra dels pins, en les cadires i taules facilitades, de manera gratuïta, per l'organització.

Comentari a banda mereix el cartell que promociona l'esdeveniment. Des de fa 8 anys, l'associació treballa conjuntament amb els alumnes del batxillerat artístic de **I'IES Coll i Rodés**, que són els encarregats de la seva realització. Els alumnes elaboren una proposta que posteriorment s'exhibeix a la sala d'exposicions de la Biblioteca Municipal i que permet a la gent votar el cartell que més els agrada. El cartell més votat és la imatge de la festa d'aquell any. *Una anotació al marge: Els membres de

l'associació ens demanen que destaquem l'alt nivell dels dissenys presentats enguany.

Tirant de nostàlgia, aprofitem també per a recordar la celebració de "**La Nit de les Flors**". Una activitat màgica i singular on els joves de l'Associació —capitanejats per l'Oriol Guart— van celebrar durant 3 edicions, la setmana posterior a la festa de les Flors. Durant dues tardes/nits s'organitzaven activitats per a joves i públic familiar, amb espectacles de màgia, circ, dansa, teles aèries i concerts per als més noctàmbuls. La majoria d'aquest jovent, avui són pares i mares responsables i hiperocupats, però que bo seria recuperar aquesta iniciativa!

Des d'aquestes línies, només ens queda felicitar a l'**Associació Veïnat de Les Alegries** pel seu compromís i la seva tasca, així com animar a tots els llorentencs a participar en les activitats que organitza l'Associació que acostumen a ser gratuïtes i, a més, no engreixen. ■

Nota de premsa

Lamelas encapçalarà la candidatura socialista en les properes eleccions municipals

La Federació del PSC de les Comarques Gironines presentarà al pròxim Consell de Federació la proposta d'Adrià Lamelas per ser el nou candidat del PSC de Lloret de Mar a les properes eleccions municipals. La Federació creu que **"Lamelas reuneix totes les capacitats i el lideratge necessari per construir un projecte transversal, municipalista, progressista, i que doni respostes i solucions a tots els veïns i veïnes, amb l'objectiu de guanyar les eleccions municipals a Lloret el 2023"**.

Amb aquesta decisió, el partit vol obrir una nova etapa i donar un nou impuls al PSC de Lloret de Mar. El PSC està convençut que **"hi ha tots els elements per estar en disposició de guanyar les eleccions i tenir l'alcaldia a Lloret de Mar"**. Per al socialistes de Comarques Gironines, les eleccions municipals del 2023 han de servir per tenir un major nombre de llistes municipals i per governar a més poblacions.

La franja de la costa ha tingut bons resultats per als socialistes i, per això, creuen que tenen opcions de guanyar a Lloret de Mar.

Lloret necessita un nou impuls per situar-se on es mereix i que puguem per fi aprofitar les oportunitats que la vila presenta

Adrià Lamelas és consultor d'empreses i d'entitats públiques, emprenedor en el món educatiu i de lleure i està molt involucrat en el teixit associatiu del municipi de Lloret. Té estudis en direcció d'empreses, i un postgrau en Lideratge i Governança Local. Lamelas, per la seva banda, ha acceptat aquest encàrrec del PSC **"amb molta il·lusió, motivació i compromís"**. **"Lloret necessita un nou impuls per situar-se on es mereix i que puguem per fi aprofitar les oportunitats que la vila presenta"**, ha assenyalat Lamelas. ■

Diuen que no cal ser *influencer* per publicar un llibre.

Si vols veure el teu llibre imprès, contacta'ns!

el punt volat
SERVEIS EDITORIALS

623 06 77 13
info@elpuntvolat.cat
www.elpuntvolat.cat

Els Jardins de Santa Clotilde tindran un centre d'interpretació

Tots els grups municipals veuen el projecte amb molt bons ulls. El centre permetrà, entre altres coses, millorar els accessos als jardins noucentistes.

Els Jardins de Santa Clotilde comptaran amb un centre d'interpretació. Al l'últim ple municipal es va aprovar de manera provisional, per unanimitat, el pla especial urbanístic d'implantació d'aquest equipament. Aquest pla especial incorpora l'Estudi d'Impacte i Integració Paisatgística.

L'actual Pla d'Ordenació Urbanística de Lloret (el POUM) contempla la possibilitat que els populars jardins noucentistes de Lloret comptin amb un centre d'interpretació, tot i que amb uns condicionants, com ara que tinguin un màxim de 900 metres quadrats de sostre. Les instal·lacions podran comptar amb una botiga temàtica, una sala de conferències, un museu i un restaurant.

Recordem que els tràmits es van iniciar l'any 2014, quan la iniciativa es va aprovar per Junta de Govern i, posteriorment, van donar-hi el seu vistiplau tant la Direcció General de Patrimoni Cultural, l'Institut Cartogràfic i Geològic de Catalunya i altres organismes implicats.

Ara s'ha portat a ple l'aprovació provisional del pla especial urbanístic per poder implantar el centre d'interpretació. Una iniciativa que els grups municipals consideren que és un valor afegit per als Jardins de Santa Clotilde.

El mar comença aquí

L'Ajuntament vol acabar amb les burilles de tabac a la platja. En aquesta línia, impulsarà la campanya *El mar comença aquí*. A proposta de Lloret en Comú, el ple va aprovar per unanimitat una moció per tirar endavant aquesta iniciativa, que té per objectiu conscienciar la població perquè no llanci les burilles del tabac a la sorra de la platja.

El missatge que es vol enviar és que les cigarretes que es llancen a la sorra sovint acaben al mar i són un producte molt tòxic per al medi ambient. En el debat del punt, la regidora de Medi Ambient,

Marina Nicolàs, va aprofitar per recordar que encara es reparteixen cendrers per a la platja a les Oficines de Turisme i als mòduls de socorrisme.

Arreglar el passeig de Fenals

L'Ajuntament exigirà als governs de l'Estat i la Generalitat que executin les tasques de manteniment i millora necessàries al passeig marítim de Fenals. Després que el Govern local es comprometés a destinar més de mig milió d'euros del pressupost d'aquest 2022 a arranjar aquest passeig, el PSC va presentar una moció per exigir a tots els poders públics a qui pertorqui que duguin a terme les tasques necessàries amb la màxima celeritat possible.

Tots els grups hi van donar suport, tot i que la majoria consideren que l'aprovació d'aquesta moció ve a ser un acte simbòlic que, a la pràctica, segurament no tindrà cap efecte.

La necessitat de tenir Jutjat de Pau

A petició de Força Lloret, el ple va aprovar també una moció en defensa de la figura dels Jutjats de Pau a Catalunya. El text exposa que cal rebutjar la modificació de la Llei del Poder Judicial que preveu la implantació dels Tribunals d'Instància i les Oficines de Justícia en els municipis, que, entre altres coses, preveu eliminar els Jutjats de Pau.

En aquest sentit, defensa que fan una tasca activa de mediació molt important. A més, la moció critica que les oficines municipals que es pretenen crear no tindrien la mateixa proximitat que els Jutjats de Pau, perquè les actuacions es durien a terme en seus judicials, de les quals molts municipis no disposen.

La moció presentada per Força Lloret s'ha fet arribar a tots els ens locals associats a l'Associació Catalana de Municipis (ACM), per aconseguir el màxim de suport. ■

Expedició lloretenca a Bolsena

El 21 d'abril de 2007, [...] es va materialitzar a la nostra vila de forma oficial l'agermanament entre la ciutat italiana de Bolsena

El 21 d'abril de 2007, com a culminació d'unes relacions llargues basades en l'estudi de la història comuna entorn de la devoció a Santa Cristina es va materialitzar a la nostra vila de forma oficial l'agermanament entre la ciutat italiana de Bolsena, on va nèixer la màrtir, i Lloret, cerimònia que, després, fou refrendada a Bolsena el 23 de novembre del mateix any. Cada acte d'aquests ha comptat amb el corresponent desplaçament de simpatitzants de les dues localitats que, a més, han realitzat altres trobades memorables. A Lloret, en una d'elles, es va dedicar als italians una rotonda a l'entrada de la vila amb la silueta de la ciutat de Bolsena al mig, feta amb ferro. Ara, amb motiu dels quinze anys de l'agermanament, els bolsenesos han volgut correspondre dedicant a Lloret un parc en una zona d'expansió de la seva ciutat. Una trentena de lloretencs es van desplaçar, doncs, a Itàlia el passat 16 de juny de 2022 per donar suport a aquesta iniciativa. Els actes principals van tenir lloc el dissabte dia 18 -el dia 17 es va aprofitar per fer turisme per la Vall d'Orcia- amb una recepció a l'Ajuntament, la signatura dels documents oficials i un intercanvi d'obsequis entre

els representants. Tot seguit, tothom va anar cap al lloc on s'inaugurava el parc, i es van fer els parlaments pertinents. Seguí un dinar de germanor entre els bolsenesos i els lloretencs i les respectives autoritats. A la tarda, es va visitar la Basílica i les catacumbes de Santa Cristina i el castell o museu municipal. El diumenge els lloretencs, de bon matí, van anar a Orvieto, la població del costat, a veure l'espectacular "Cortei Storici" que consisteix en una desfilada de més de 500 figurants amb motiu de la celebració del Corpus, recordant els orígens de la festa. Una desfilada semblant també es fa a Bolsena, però, en aquest cas, va tenir lloc la nit del divendres dia 17 i els lloretencs també en van ser espectadors. A la tarda del diumenge, a Bolsena, hi va haver una

Amb motiu dels quinze anys de l'agermanament, els bolsenesos han volgut correspondre dedicant a Lloret un parc en una zona d'expansió de la seva ciutat.

1. Part de la delegació lloretenca i autoritats d'ambdues poblacions al costat del monòlit que dona el nom de Lloret al parc

2. Membres de l'Obreria amb l'estendard lloretenc, a la processó de Bolsena

3. Sessió acadèmica de ratificació de l'agermanament, pels dos alcaldes

missa solemne a la basílica, oficiada pel cardenal Mario Grech, i l'Obreria va tenir-hi un banc reservat. Després, es va organitzar la processó que volta els carrers principals de Bolsena, plens de catifes de flors, i en la qual va participar, també, l'Obreria amb el seu estendard. El dilluns hi va haver sortida cap a Roma, amb temps lliure, i al vespre, tornada cap a casa, des de la Ciutat Eterna, en avió. Tots els actes van ser

viscuts amb molta joia per part d'uns i altres i hi va haver un clima de germanor extraordinari. Els bolsenesos es van esforçar en propagar les coses de Lloret i van muntar una pantalla a la plaça principal on van anar passant pel·lícules de la processó de Santa Cristina i altres temes lloretencs i també de les seves vingudes a casa nostra. Una vegada més, doncs, hem assistit a un acte entranyable entre les dues ciutats. ■

El que puguis somiar, fes-ho. La gosadia està plena de genialitat, poder i màgia. Goethe

ART A CEL OBERT

MONUMENT ALS FOCS DE BLANES

2000

Antoni Selvaggi i Quim Serrano
Rotonda dels Focs (Blanes)

El dia 26 de juliol de l'any 2000, festivitat de Santa Anna, patrona de Blanes, un esclat de 30 coets va servir per inaugurar el monument que els artistes de denúncia social Antoni Selvaggi i Quim Serrano van fer per encàrrec de l'Ajuntament. Emplaçat a una de les rotondes principals d'entrada de la vila, a la cruïlla de les carreteres de Tordera i d'Accés a la Costa Brava, aquest monument es va construir coincidint amb l'edició número 30 del Concurs Internacional de Focs d'Artifici de la Costa Brava, un dels actes festius més coneguts i reputats de Blanes.

El monument té un diàmetre de 14 metres i està format per quatre braços de 5,20 metres d'alçada, que s'aixequen des de terra i que conflueixen cap al mateix punt central. Aquests braços, que formen un arc però que no arriben a tocar-se, són fets amb materials com l'acer inoxidable i el ferro i es troben orientats als punts cardinals. Just al centre del monument hi ha representat l'esclat dels focs, una mitja esfera en forma d'eriçó que té una alçada de tres metres i que està feta amb tubs d'acer inoxidable de 21 centímetres de diàmetre i que s'acaben amb unes estrelles de color blau fetes amb vidre refractari, que adquireixen una major vistositat a la nit, quan hi incideix la llum dels vehicles que circulen per la rotonda.

Més enllà de representar els focs de Blanes –signe d'identitat de la vila– vol simbolitzar l'afluència de la gent que arriba a Blanes des de qualsevol punt del món, com a reflex de la diversitat i la tolerància que es viu al municipi. El pressupost per realitzar i col·locar l'escultura va ser d'uns 14 milions de pessetes (84.000 euros). ■

50è ANIVERSARI

Amb el suport de Ceigrup Blanes, la mar de prop!

 Ceigrup
Blanes

Anselm Clavé 5, baixos - 17300 BLANES (G)
Tel. 972 35 80 70 - realestate@ceigrupblanes.com
www.ceigrupblanes.com

Advocats
Assessoria
Serveis immobiliaris

Joan Domènech
Historiador

El moment àlgid de la Festa Major d'estiu de Lloret se centra en la diada de Santa Cristina, del 24 de juliol

De bon matí es manté la tradició de fer “la passada” o cercavila amb orquestra pels principals carrers de la població per despertar els vilatans i convidar-los a assistir a la processó i als diversos actes que s'inicien al cap de poc. La mateixa orquestra que fa el cercavila va a recollir les autoritats i convidats oficials a la Casa de la Vila i els trasllada, al so d'una airosa marxa, cap al temple parroquial. Allà, al voltant de les vuit del matí, es forma la processó que discorre pels carrers de Sant Romà, Plaça del Carme i Sant Martí i es dirigeix a la platja. La integren bàsicament els baïards que porten les imatges de Sant Elm, Sant Jaume i Santa Cristina, amb les confraries respectives i les seves banderes, i la clerecia i les Autoritats tancant la comitiva. El rector porta un reliquiari que conté una dent de Santa Cristina. Nota singular la donen les anomenades “Obreres”, de blanc, amb un infant vestit d'àngel de la mà, que van davant de la santa. Les acompanya la “marabadessa”, senyora respectable que, seguint els dissenys ancestrals, vetlla per les noies i està acompanyada d'un noi anomenat “l'àngel porrer”. Aquestes noies són les que tenen cura de la imatge de la santa i de la bona

presentació i ornamentació de l'ermita i, a la tarda, ballaran el Ball de Plaça. Un cop arran d'aigua, la comitiva puja a les barques que hi ha preparades. La que embarca Santa Cristina –les altres imatges queden a terra esperant el retorn– rep el nom de “barca capitana”. També, des de 1987, que es van recuperar, hi ha preparats els llaguts que ara, tripulats per jovent d'ambdós sexes, fan presents els diversos clubs esportius de rem, però que abans, tripulats per pescadors, representaven els diversos gremis implicats a la festa. Hi ha moltes embarcacions d'esbarjo que s'afegeixen a la festa. Totes plegades inicien un seguici nombrós i de molta vistositat, darrera la barca capitana, cap a la platja de Santa Cristina però que, primer, dona una volta per la badia lloretenca fins posar proa cap a garbí. Quan la processó marítima és davant la platja de Fenals i s'albira, en la llunyania, el santuari de Sant Pere del Bosc, la comitiva s'atura i es canta una Salve, mentre les barques alcen els remes en una de les estampes més emotives del dia. Tot seguit, les embarcacions de la processó van avançant al seu ritme cap a Santa Cristina, però els llaguts tripulats per nois prenen un pro-

La processó pujant a l'ermita de Santa Cristina, 1991. Oli sobre tela de Joan Sala Lloberas

La regata del S'amorra amorra al seu pas pel Castell de Sant Joan de Lloret. Foto: M.A. Comas

Tornada de la processó marítima cap a la platja de Lloret. Foto: M.A. Comas

Arribada de la processó marítima a la platja de Santa Cristina. Foto: M.A. Comas

Hi ha moltes embarcacions d'esbarjo que s'afegeixen a la festa. Totes plegades inicien un seguici nombrós i de molta vistositat, darrera la barca capitana, cap a la platja de Santa Cristina

tagonisme especial: s'alineen i, a una senyal donada, surten abans amb tota l'empenta cap a la platja, constituint la regata que rep el nom de "S'amorra, amorra". Aquesta regata la repeteixen després amb tripulacions femenines. És un honor ser el llagut que arriba a terra en primer lloc. Antigament es donava de premi un xai als vogadors que havien aconseguit la proesa. Un cop tothom ha desembarcat, es forma novament la processó, a peu, que puja cap al santuari. Allà se celebra l'ofici solemne en honor de la patrona, es prega pels devots difunts, es venera "Sa Relíquia" i es canten els goigs. Els

darrers anys, s'ha comptat sempre amb la presència del bisbe Francesc Pardo, recentment traspassat. La gent aprofita per visitar les dependències de l'ermita que, amb els seus exvots, forma un petit museu. Acabada la missa, els participants s'asseuen al voltant d'unes taules ja prèviament preparades en el mirador del Pi i se'ls distribueix un succulent plat d'estofat que s'ha cuinat a foc lent, a la vista de tothom, en una enorme paella. Al voltant de les dotze la campana de l'ermita avisa que la processó ha de tornar cap a Lloret. La concentració es disol i la gent se situa davant del temple, on es forma novament la processó, que davalla cap a la platja i embarca altra vegada. Fins fa poc, a les envistes de Lloret, se celebrava una nova regata. Ara, les regates, per evitar perills, es fan totes al seu moment davant de la platja de Santa Cristina. Un cop a la platja central de Lloret tota la comitiva es reorganitza i retorna, processionalment, amb música i repicament de campanes, al temple parroquial, on el rector dona les gràcies als assistents. ■

Les obreres de l'any 2008 trencant l'almorratxa, un dels moments més àlgids del Ball de Plaça. Foto: M.A. Comas

Durant la processó de Sant Elm es té un record per tots aquells que van perdre la vida al mar. Foto: M.A. Comas

Les obreres de l'any 2008 acompanyades pels obrers de Sant Elm

A continuació, les Obreres, amb els seus balladors, i els músics, es troben al pati de la rectoria per assajar per darrera vegada el Ball de Plaça que protagonitzaran a la caiguda de la tarda. I després, a dinar de pressa, –seguim referint-nos a les Obreres– perquè així que acabin l'àpat ja arribarà el respectiu perruquer a fer-los el pentinat secret que aviat podran exhibir. Quan tothom està arreglat, es troben les quatre parelles –es van recollint unes a les altres per ordre de llunyania– i van cap al punt de concentració, generalment el hall de l'hotel més pròxim a la Casa de la Vila, davant de la qual s'ha de ballar la Dansa de les Almorratxes, dita també així pel gerro de vidre d'origen àrab que el ballador porta i que, en un moment de la dansa, entrega a la balladora. Al voltant de les 7 de la tarda, l'orquestra va a buscar els quatre Obrers titulars –que són l'autèntica junta que presideix l'associació– a casa de l'Obrer Major i els acompanya a trobar-se amb les Obreres. Els Obrers titulars i aquestes surten, poc després, i irrompen a la plaça, també amb la música d'un alegre galop d'entrada. Els Obrers titulars –que abans eren ells mateixos els qui ballaven– traspassen les Obreres als nois joves escollits com

L'Obreria organitza un sopar seguit de ball a la plaça del Pi de Santa Cristina en el curs del qual són particularment homenatjats els balladors del Ball de Plaça [...]

a balladors, que ja esperaven a peu d'orquestra. Aquest ball de plaça ha estat descrit ja moltes vegades des d'aquestes pàgines, per tant no hi insistim. Només direm que té unes parts lentes, cerimonioses, i una d'alegre final. Entremig, hi ha l'entrega de l'almorratxa a les obreres i aquestes, de seguida, van cap al centre del recinte i la tiren a terra. És l'acompliment de la llegenda que diu que una cristiana avant-passada va rebutjar l'ofrena del vas i la possibilitat de casar-se amb un ric musulmà vingut de l'orient. Tot aquest cerimonial s'acaba amb una desfilada davant els dirigents de l'Obreria i les Autoritats, els quals ofereixen uns records –medalles i reproduccions del monument a la Dona Marinera– als balladors. El Ball de Plaça es clou de

forma definitiva amb una sardana que inicien els balladors de la dansa, a la qual, al cap de poc es va incorporant el públic que, posteriorment, mentre els protagonistes del Ball de Plaça són obsequiats amb un petit refrigeri a la Casa de la Vila, té unes quantes sardanes més encara per a ballar a la plaça. Al voltant de les 10 de la nit, des de fa uns anys, l'Obreria organitza un sopar seguit de ball a la plaça del Pi de Santa

Cristina en el curs del qual són particularment homenatjats els balladors del Ball de Plaça i, a vegades, s'entrega algun detall a algun personatge destacat assistent o algun premi dels concursos que organitza l'Obreria o l'Associació d'Exobreres al voltant de la festa. I si ha fet bon temps i no hi ha hagut cap contratemps, tothom torna satisfet cap a casa seva. Un any més hem celebrat Santa Cristina amb tots els honors. ■

Imatge de Santa Cristina obra de l'any 1970 del taller de barceloní de Claudi Rius Garrich, basada en un model en guix de l'escultor Luís Causarás i Tarazona. Foto muntatge: M.A. Comas

Moment de celebració de les vogadores del Club Rem Casinet. Foto: M.A. Comas

El descobriment és la capacitat de ser sorprès per les coses simples. Celobert

Albamar restaurant

Platja de Santa Cristina

Especialitat en Paellots

Platja de Santa Cristina
LLORET DE MAR
 Tel : 972 364 823
www.albamar.com

Estudiants de Tossa i Lloret entre les millors notes de la selectivitat d'enguany

A Tossa, l'estudiant ANNA BOSCH, ha obtingut un 9,9, la primera millor nota de les comarques gironines i la tercera millor nota de la selectivitat de tot Catalunya

Anna Bosch

Ambdues poblacions de la Costa Brava sud poden estar d'enhorabona amb la fita més que satisfactòria que han assolit aquests estudiants en les proves d'accés a la universitat. Obtenir aquests resultats no és gens fàcil i és que dels 6.761 alumnes que només s'han examinat de la fase específica, 2.900 aprovats procedeixen de batxillerat i la resta de cicles formatius de grau superior (CFGS).

La nota mitjana d'enguany ha estat de 6,8 mentre que la nota mitjana de l'expedient de batxillerat ha estat de 7,6. S'ha de tenir en compte que es consideren aprovats si han superat la prova amb una nota igual o superior a 5.

Amb tot hi ha 853 noies i 556 noies que rebran la distinció que atorga el Govern de la Generalitat als estudiants amb una nota igual o superior a 9 en la fase ge-

neral de la PAU. Un diploma que s'entrega des del 2001 per reconèixer públicament la constància, preparació, el mèrit i l'esforç de l'alumnat de Catalunya que efectua la prova.

Tossa ocupa un lloc destacat en el rànquing amb el resultat d'una estudiant que amb un 9,9 ha estat la tercera millor nota de selectivitat de tot Catalunya.

A Lloret han estat tres estudiants els que han obtingut notes destacades. Un estudiant de l'institut Coll i Rodés, amb un 9,6, un del col·legi Immaculada Concepció, amb un 9,2 i un de l'institut Rocagrossa, que ha tret un 9,1.

Des del Celobert donem la més sincera enhorabona a tots ells! ■

Marca la diferència, anuncia't a Celobert!

**FISIOTERÀPIA
I OSTEOPATIA**

Cos Esvelt **Cos Esvelt Tossa**
 cosesvelt.tossa
CENTRE DE FISIOTERÀPIA
I ESTÈTICA AVANÇADA **972340740**

*Cafe
d'en Biel*
BAR - RESTAURANT

PRIMERA LÍNIA DE MAR

Passeig del Mar, 47 - 17320 -
Tossa de Mar
Tel. 972 340 286

ES CONGRE
RESTAURANT

PRIMERA LÍNIA DE MAR

Passeig del Mar, 43 - 45
17320 - Tossa de Mar - Tel. 972 340 128

En defensa de l'advocacia d'ofici

Estàs de guàrdia un dimecres qualsevol. Et truquen i ho has de deixar tot per acudir a Comissaria o als Jutjats. Mai saps què et trobaràs: a vegades assisteixes a una víctima de violència masclista, a vegades a un detingut per una baralla de bar. Hi arribes i fas el que et toca: acompanyar a una persona perquè declari, perquè l'alliberin després d'una detenció, perquè faci una denúncia amb assistència tècnica.

Només als jutjats de Blanes, cada dia de l'any, hi ha 5 persones que cobreixen qualsevol detenció, declaració o assistència. Som professionals que estem pendents del telèfon per si ens truquen. I, aquest servei, el paga íntegrament la Generalitat.

Els imports de retribució són força precaris i el pagament sempre arriba amb retard, i tot sovint fraccionat. Per exemple, a finals de juny he cobrat el 12% de les actuacions de l'abril. Tanmateix, Catalunya és de les millors comunitats autònomes en aquest aspecte. Professionals d'altres comunitats cobren a mig any vista, molts mesos després d'haver justificat les actuacions.

Com advocada d'ofici has d'estar preparada per tot tipus de problemàtiques, atenta a diferents legislacions i hàbil per sortir-te'n davant conflictes que encara no t'hi havies trobat abans.

L'altre dia vaig rebre la sentència absoluta d'un noi acusat d'un robatori a Arbúcies. Va ser una satisfacció que es reconegués la seva innocència, perquè era una persona jove que havia passat 6 mesos en presó preventiva a Figueres.

També tinc pendent el judici per defensar una dona gironina, a qui se li va denegar la pensió de viudetat. Amb el seu company ni estaven casats ni van registrar-se com a parella estable, i ara hem de demostrar que sí que van viure junts i que tenien fills en comú, motiu pel qual li correspon la viudetat.

I, tot just ahir, presentava la demanda d'una parella de Palafrugell que s'oposen a la resolució de la Generalitat per la qual els seus fills passen a acolliment preadoptiu. És a dir, són una família a qui se li van treure els fills i que he de defensar que són un bon pare i una bona mare.

Totes aquestes persones tenen l'oportunitat de lluitar pels seus interessos, pel seus drets, de forma totalment gratuïta gràcies al servei del torn d'ofici. Són veïns i veïnes nostres que, per circumstàncies diverses, no poden assumir els serveis de l'advocacia particular.

En aquests mesos de l'any, que hem assumit declaracions de la renda i ens plantejem què passa amb els nostres impostos, és un bon moment per valorar que l'Estat del Benestar també és això: garantir professionals de la Justícia per a tothom. ■

Secció a cura de

NAT Mont

Carme Buxalleu i Serras
Biòloga, màster
en biodiversitat

Els éssers vius

Com ja es va dir en un article anterior, les platges són uns espais extrems, on la vida troba serioses dificultats per instal·lar-s'hi i prosperar-hi però, no obstant, ho aconsegueix. No en va, la sorra és un hàbitat amb un substrat sense cohesió i molt bellugadís, amb escassetat de matèria orgànica (normalment) i una molt minsa capacitat de retenció d'aigua i on, també, hi ha grans variacions de temperatura, insolació extrema, una sovint forta incidència eòlica, ruixim salí, etc. Així les coses, no tots els éssers vius poden viure a la franja litoral sorrenca i, els que ho fan han de tenir un seguit d'adaptacions que els permetin fer front a aquestes condicions de vida tan difícils. Unes adaptacions que, gens estrany, els supediten inexorablement a aquest tipus d'hàbitats sorrencs costaners. Algunes d'aquestes adaptacions, pel cas de les plantes, són 1) presència d'espècies crasses amb acumulació d'una certa quantitat d'aigua dins els seus teixits, 2) colors clars per tal reflectir la llum i, en definitiva, evitar l'escalfament, 3) aparició de pèls fins i blanquinosos per impedir al màxim la pèrdua d'aigua per transpiració i, també, per evitar l'escalfament, 4) fulles recargolades per impedir, igualment, la pèrdua d'aigua per transpiració, 5) cicle de vida anual, defugint les condicions extremes estiuenques, 6) cicle de vida plurianual però que, a l'estiu, semblen mortes rebrotant amb força la temporada següent, etc.

Són espècies habituals a les platges que envolten la Tordera: el rave de mar (*Cakile maritima*) de flors blau-liloses i fruits grossos dispersats per l'aigua que recorden la punta d'una llança; el bell cascall marí (*Glaucium flavum*) de grans flors grogues i fruits allargassats que també viu als codolars de la Tordera; el "pelut" melgó marí (*Medicago marina*);

l'agrelleta de bou (*Rumex bucephalophorus*) que dona un color vermelles al paisatge; la sanguinària (*Paronychia argentea*) de fulles que envolten les flors (altrament molt petites) platejades; el passacamins marí (*Polygonum maritimum*); el jull de platja (*Elymus farctus*); la barrella punxosa (*Salsola kali*); etc.

[..] no tots els éssers vius poden viure a la franja litoral sorrenca i, els que ho fan han de tenir un seguit d'adaptacions que els permetin fer front a aquestes condicions de vida tan difícils.

Hem de fer una especial menció al capironat marí (*Reseda hookeri*), una espècie antigament esmentada a les platges de Blanes¹ que, actualment i per a tota la Península Ibèrica, únicament subsisteix en un petit reducte a la propera platja de Santa Susanna.

Totes aquestes plantes es troben, de manera conjunta, formant una comunitat vegetal psammòfila localitzada a les platges de sorres gruixudes, amb graves superficials i rica en matèria orgànica. Val a dir que, unes condicions edàfiques presents degut a la influència de la Tordera. En definitiva, podem assegurar que la comunitat existeix com a conseqüència de la proximitat de la Tordera i, entre els seus components, la supervivència de l'endemisme capironat marí en depèn totalment. Sense Tordera el capironat marí no existiria.

Lesmentada comunitat psammòfila, on no hi són rares espècies amb alguna part de la seva anatomia proveïda de

¹ Salvador, dins: Montserrat, P.; (1989); "Flora de la cordillera litoral catalana (porción comprendida entre los ríos Besos y Tordera)". Caixa d'estalvis Laietana.

1. Mata florida de rave de mar
(*Cakile maritima*)

Ara bé, si el panorama vegetal es troba molt malmès, l'animal no es troba en millors condicions, en especial aquelles espècies estrictament o molt relacionades amb els ambients psammòfils litorals, si més no en algun període del seu cycle vital.

punxes (melgó litoral (*Medicago littoralis*), equinòfora (*Echinophora spinosa*), barrella punxosa (*Salsola kali*)), sovint té un aspecte eixarreït a ple estiu. Ambdós factors no han ajudat a llur preservació degut a

que, sota una visió estrictament antropogènica, no abelleixen la platja, ans el contrari, li donen un aspecte deixat i brut. Tan és així que, reiteradament, ha estat retirada obtenint com a resultat unes platges sense vegetació, desèrtiques; una situació, però, res més lluny de la realitat natural amb unes platges vegetades fins quasi a pet d'ona i perfectament harmònica amb l'entorn.

Ara bé, si el panorama vegetal es troba molt malmès, l'animal no es troba en millors condicions, en especial aquelles espècies estrictament o molt relacionades amb els ambients psammòfils litorals, si més no en algun període del seu cycle

2. Capironat marí (*Reseda hookeri*), florit.

3. Exemplar florit de cascall marí (*Glacium flavum*)

vital. En són alguns exemples: el corriol camanegre (*Charadrius alexandrinus*), un ocell limícola necessitat d'aquests ambients per fer-hi el niu —directament a la sorra— que ha patit, a les últimes dècades, una forta regressió; la tortuga babaua (*Caretta caretta*), un rèptil marí que fa la posta als sorrals costaners; el coleòpter *Scarabaeus semipunctatus*, un tipus d'escarabat piloter, exclusiu dels sorrals litorals, amb una disminució de les seves poblacions i àrees de distribució en els últims 50 anys quedant, tan sols, petites poblacions isolades extremadament vulnerables; etc.

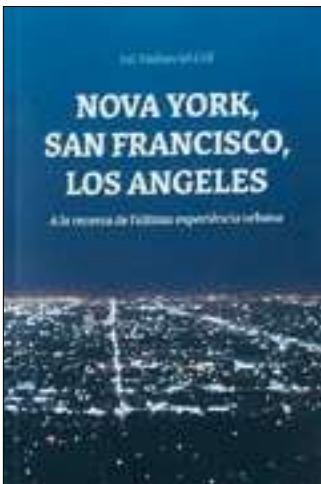
Animals i plantes configuren un hàbitat molt exclusiu i fràgil, que ha retrocedit arreu, bàsicament, per la pressió turística [...]

Sí que hi abunden, sobretot als sorrals de la desembocadura de la Tordera, espècies més banals, però per això no menys importants, com el gavià argentat de potes grogues (*Larus michahellis*), o a la gavina riallera o vulgar (*Chroicocephalus ridibundus*).

Animals i plantes configuren un hàbitat molt exclusiu i fràgil, que ha retrocedit arreu, bàsicament, per la pressió turística -amb l'ús intensiu de les platges que això comporta- i urbanística. Tant és així, que pràcticament no en resten mostres significatives ben conservades. ■

Nova York, San Francisco, Los Angeles —A la recerca de l'última experiència urbana—

per **Anna Camps i Puig**, filòloga

Juli Valdunciel
Arts Gràfiques Cantalozella
166 pàgines
PVP 25 €

Juli Valdunciel

Neix a Figueres, però és blanenc de fa molts anys. Llicenciat en Geografia per la Universitat de Lleida i Doctor per la Universitat de Girona ha treballat de professor a la UdG i fet recerca en el camp de l'urbanisme a Itàlia. Actualment, fa de professor de secundària a l'institut Bisbe Sivilla de Calella.

De la conversa amb en Juli, amable, simpàtic, amb el somriure sempre a punt, prudent, curós, amant de la natura –especialment del mar–

i fascinat per les ciutats, en surt aquesta entrevista. Aquesta fascinació per l'urbs, l'ha dut a viatjar a tres de les ciutats més emblemàtiques dels EUA amb ulls d'expert –sempre curiós– per conèixer-les un xic des de la realitat, des de tots els àmbits, a peu de carrer. Aquest llibre –extraordinari, en el sentit literal de la paraula– *Nova York, San Francisco, Los Angeles* (A la recerca de l'última experiència urbana) n'és el resultat.

Com definiries el llibre que tenim a les mans?

És un viatge geogràfic a tres metròpolis representatives dels Estats Units i, com a tals, de cap a on va el món a nivell econòmic, social i cultural.

I la idea d'escriure'l i després publicar-lo, com sorgeix?

Sorgeix com a resultat d'una sèrie de 3 viatges que vaig fer pels EUA – Nova York, San Francisco i Los Angeles–, just abans de la pandèmia, d'una estada d'un mes a cada ciutat. Un cop a acabat el segon viatge vaig adonar-me que tenia molt de material acumulat (experiències, fotos, etc.) així vaig sentir la necessitat d'escriure les meves vivències i organitzar-les en forma de dietari-guia de cada ciutat. D'altra banda, jo venia d'un treball molt acadèmic així que volia deixar de banda els aspectes teòrics i endinsar-me a la ciutat des de l'experiència, és a dir, caminar, observar, rebre impressions... Fer una aproximació viencial de la ciutat.

Com l'estructures?

El llibre està estructurat en quatre capítols, un dedicat a cada ciutat, a excepció de Los Angeles que en té dos perquè hi vaig estar dues vegades. Al seu torn, cada capítol té dues parts. Una on es relata, a partir d'històries curtes, les meves vivències personals. L'altra és més reflexiva i aprofito per comentar les fotos (n'hi ha 118 en total) i analitzar alguns espais singulars de fama mundial, com per exemple del Bronx, en el cas de Nova York; de Silicon Valley, en el de San Francisco, i de Hollywood, en el de Los Angeles. Finalment, l'obra es completa amb un subapartat dedicat a Las Vegas.

Quan comença la teva fascinació per la CIUTAT?

De ben petit, quan anava a Barcelona amb els meus pares, vaig quedar impressionat per la grandiositat dels edificis i les infraestructures, la diversitat social... Després, vaig decidir estudiar geografia, tenia molt clar que les meves passions eren l'urbanisme i el paisatge.

AUTOR JULI VALDUNCIEL

Com neix el viatge?

La idea inicial va ser anar a Nova York com aquella ciutat que tothom vol visitar. Així que, quan vaig tenir els mitjans hi vaig anar i, ja des del primer moment, vaig quedar meravellat. Un cop fet el primer viatge vaig entendre que no n'hi havia prou, que calia conèixer més la ciutat i la cultura americanes, i això em van dur a continuar cap a San Francisco i Los Angeles, bàsicament, cap a Califòrnia.

Per què aquestes 3 ciutats?

En primer lloc, per mi els Estats Units representen la versió més genuïna, si es vol l'original, de la història del segle XX. És el lloc on comença tot: la cultura de masses, la revolució electrònica i digital, etc. En segon lloc, pel que representen actualment cadascuna. Són els tres pols mundials de la nova economia en el camp de les finances, en el sector tecnològic i en les indústries culturals i d'entreteniment, respectivament. En resum, són tres ciutats *top*, que aglutinen talent i diversitat sense parangó, de manera que allò que hi passa, marca tendència al món.

Quina és la primera impressió que tens de Nova York quan hi poses els peus?

La dimensió i el seu imponent perfil urbà, visible a desenes de quilòmetres. Pels ulls d'un europeu, la primera impressió és la seva escala colossal, exemplificada pels seus gratacels i les seva avingudes gegants. Ja un cop dins, un dia vaig entrar en un supermercat i la caixera, una noia hispana molt amable, em va preguntar que em semblava la ciutat. Jo li vaig dir que em sobtava pel bullici i la diversitat racial i

ella em va contestar que: "*Nueva York es sólo para los más Fuertes*". Vaig comprendre el sofriment que experimentaven els nouvinguts a la que ha estat tradicionalment la porta d'entrada a Amèrica pels immigrants.

Per què dius que San Francisco és la ciutat que està canviant el món?

Allà va començar la contracultura, amb la *Beat Generation*, els *hippies* i els moviments contra la guerra de Vietnam, i això encara es pot apreciar en alguns dels seus barris, com North Beach o Haight. Però a més, molts dels emprenedors que han abanderat la nova cultura "tech" de Silicon Valley, com Steve Jobs, cofundador d'Apple, es reconeixen deutors d'aquest ambient de llibertat i creativitat que es respira en aquesta part de Califòrnia. El dia que vaig arribar a la ciutat la Jessica, la noia amb qui m'allotjava, em va saludar i el primer que em va dir va ser: "*Sorry for trump*". San Francisco és, sense cap mena de dubte, el bastió liberal i progressista d'Amèrica. Allà la gent viu i treballa per canviar el món.

Per què et va commoure tant Los Angeles?

Perquè és l'antítesi del model europeu de ciutat compacta, vull dir amb un centre i uns límits reconeixibles, fàcilment abastable amb transport públic i a peu. Los Angeles és la ciutat de l'automòbil. Es tracta d'un territori urbanitzat de més d'un centenar de km. de radi i un altre centenar de km. de platges fet d'autopistes, d'urbanitzacions i de carrers plens de naus de serveis i industrials. Però alhora és una ciutat fascinant, la seva bellesa està en la seva diversitat

arquitectònica i racial. En Chris, l'home amb qui em vaig allotjar, em va deixar ben clar quin és l'esperit de la ciutat: "vaig deixar Nova York perquè allà havia de treure cada matí una capa de glaç del vidre del cotxe". Los Angeles és la ciutat pels que consideren que feina i oci són conceptes innegociables. Per la mateixa raó, pel clima i la bellesa dels seus paisatges, s'hi va desplaçar la indústria del cinema ara fa 100 anys. En fi, un cop experimentada la ciutat (algú l'anomena postmetròpoli), la paradoxa és que avui, d'alguna manera, tots vivim a Los Angeles. Cada dia ens desplaçem en cotxe a grans distàncies per raó de feina, consum i oci, sense pràcticament adonar-nos-en.

També vas fer una visita fugaç a Las Vegas. Entrava en el teu pla?

No. Las Vegas és el lloc que no pensava visitar mai, però com que és el punt de partida per visitar diversos parcs naturals de gran bellesa, com Grand Canyon o Monument Valley, hi vaig posar rumb. Més tard, un cop a la ciutat, vaig veure que era la continuació lògica després de veure Hollywood i Disneyland, els bressols de l'urbanisme temàtic. Per comprendre avui l'urbanisme de la il·lusió no hi ha cap més solució que viatjar a Las Vegas. I això vaig fer.

Tots en tenim una imatge més o menys preconcebuda, de Las Vegas: la macro-ciutat de l'oci o el parc temàtic mundial per excel·lència. És així?

Sí, però, si no ho veus, si no ho vius, no te'n pots arribar a fer a la idea perquè tot és portat a l'extrem. Las Vegas Boulevard, també conegut com l'Strip, és

una avinguda plena d'hotels, rèplica dels grans monuments de la humanitat, que ofereixen una experiència d'entreteniment inacabable: casinos, discoteques, centres comercials i un llarg etc. oberts 24h, 365 dies l'any. Una Torre Eiffel per aquí, un gondoler remant per enmig d'un canal de Venècia per allà... Tot plegat és el deliri! No hi ha res superior! Las Vegas, l'estació final! Un taxista cubà amb qui vaig parlar m'ho va resumir tot: "*aquí todo el mundo hace business*".

Alguna cosa més que t'hagi captivat?

Finalment, com a resum, dir que els Estats Units sorprèn per la dimensió de les coses, ja siguin les ciutats o els escenaris naturals, sempre grans. En comparació, a Europa sembla tot més de butxaca. També el fet que ens el mirem com un país aparentment sense història però és, de fet, el millor lloc per entendre tant la història del segle XX, jo diria en la seva versió genuïna, com les tendències actuals. Finalment, sobta la seva diversitat cultural i social, un fet molt interessant des de molts aspectes, per exemple el culinari, però que encara avui, com tots sabem, genera grans tensions polítiques i socials, i és ben visible en el paisatge, polaritzat i segregat, amb alts índexs de criminalitat. Sense un estat del benestar com el que gaudim a Europa. La vida allà és captivadora però també desafiant. Estats Units ens mostra la versió original del món en què vivim i el lloc cap on, en molts aspectes, tendeixen les coses.

Tant si us engresqueu a viatjar a través del llibre, virtualment o 'in situ', que us vagi de gust el viatge! ■

Un Safari per Catalunya

per **Arnau González i Vilalta**, Professor del Departament d'Història Moderna i Contemporània de la UAB

Aitor Roger Delgado,
Arnau González i Vilalta,
Roser Cambray
Efadós Editorial
279 pàgines
PVP 32 €

Un safari per Catalunya (1940-1956)

Amb un salacot al cap, el Llac Victòria al record i l'esperit del Safari com a divisa és com hem abordat el fons fotogràfic que Josep M. Julià Gabarró (Manresa, 1906-Barcelona, 1998) ens llegà. D'altres aproximacions eren possibles, però hem cregut que aquesta era la més suggerent i potent d'una Catalunya estant urbanitzada arreu, en un país que ha oblidat -en gran mesura per bé- les diferències entre la vida urbana i la rural canviada i millorada tot i en crisi evident. D'un ciutadà actual que mira les realitats africanes o llatinoamericanes entre d'altres, des de fa dècades, amb certa llunyania pròpia d'una societat enriquida a la segona meitat del segle XX i que ha esborrat el seu passat immediat. En conseqüència, resseguint les extraordinàries fotografies, el volum resultant podria haver sigut un simple passeig estètic-geogràfic plaent per la ruralia a través dels ulls urbans sense més profunditat. Però hem volgut anar més enllà per a evidenciar que la cronologia catalana, com l'espanyola o europea, és molt enganyosa i que el món rural i la seva àrdua economia serien dominants fins molt més enllà del que creiem. Cal llençar preguntes: és bella la duresa del treball del camp? Què ens evoca? I les ruïnes de Sant Pere de Rodes a l'Empordà?

Cercant la complexitat de les realitats comparades d'un període dur com fou la postguerra civil camí del *desarrollismo* franquista (1940-1956), haurem d'acceptar que les lectures de les mirades passades són sempre especulacions dels observadors presents. Els

Una mirada urbana de la Catalunya rural

milers de negatius salvats de la dispersió amenaçant, esdevenen un testimoni impagable de realitats que passades pel sedàs del Safari multipliquen les lectures. Per que són un retrat del primer franquisme del qual no en tenim gaires mirades no oficials. Per que en ser l'arxiu d'un fotògraf amateur i privat el que hi trobem és una mirada amb pretensions artístiques -pictorialistes- en part acomplertes, però que sobretot retrata realitats no buscades que ens interroguen indirectament. Allò és una mirada pretesament romàntica i evocadora dels paisatges urbans i naturals desapareguts o una denuncia del gens amagat subdesenvolupament econòmic traduït en condicions de vida duríssimes? És a dir, hem d'escollir: què volem observar quan mirem al passat a través dels ulls de Julià Gabarró? Pura estètica o realitats socioeconòmiques amb estètica? Potser tot a l'hora és possible?

Els milers de negatius salvats de la dispersió amenaçant, esdevenen un testimoni impagable de realitats que passades pel sedàs del Safari multipliquen les lectures.

A través d'algú privilegiat amb familiars propers al règim, sobreviscut a la presó i els bombardeigs durant la guerra i que té accés a material fotogràfic quan això és complicat, podem radiografiar el país. Precisament per això, el llibre es disposa a través d'una lectura que

AUTOR **Arnau González**

analitza el que el fotògraf veí però que no sabem si copsà. Per que les fotografies llegades permeten comparatives extremes del contrast de les imatges de la família de l'autor i dels catalans de les petites viles; dels diversos usos del mar i la costa entre estiuejants urbans i pescadors empobrits fins a límits extrems; d'una realitat al rerepaís que vista per uns ulls barcelonins sembla molt més allunyada en el temps. Sense un ciment obviat, el que anem teixint és una poètica estètica que ens compara les vides d'uns contextos materials i conceptuals aparentment a

anys llum, però que vistos els mapes son a tocar. Quan la vida dels infants era curta abans de treballar, quan l'Església hi era i amb poder, quan els cotxes eren extraordinaris. Amb bellesa innegable i desbordant, amb el poder del blanc i negre, amb complexitat a raig, les fotografies creen un tapís de la Catalunya abans del turisme de costa i muntanya de masses. De quan el gruix de la població era rural, de quan Lleida era una petita població i quan la misèria era més present que l'electricitat o l'aigua corrent. ■

El misteri de la capsa de vímet: Josep Maria Julià Gabarró, fotògraf

per **Aitor Roger**, tècnic de l'AMBL

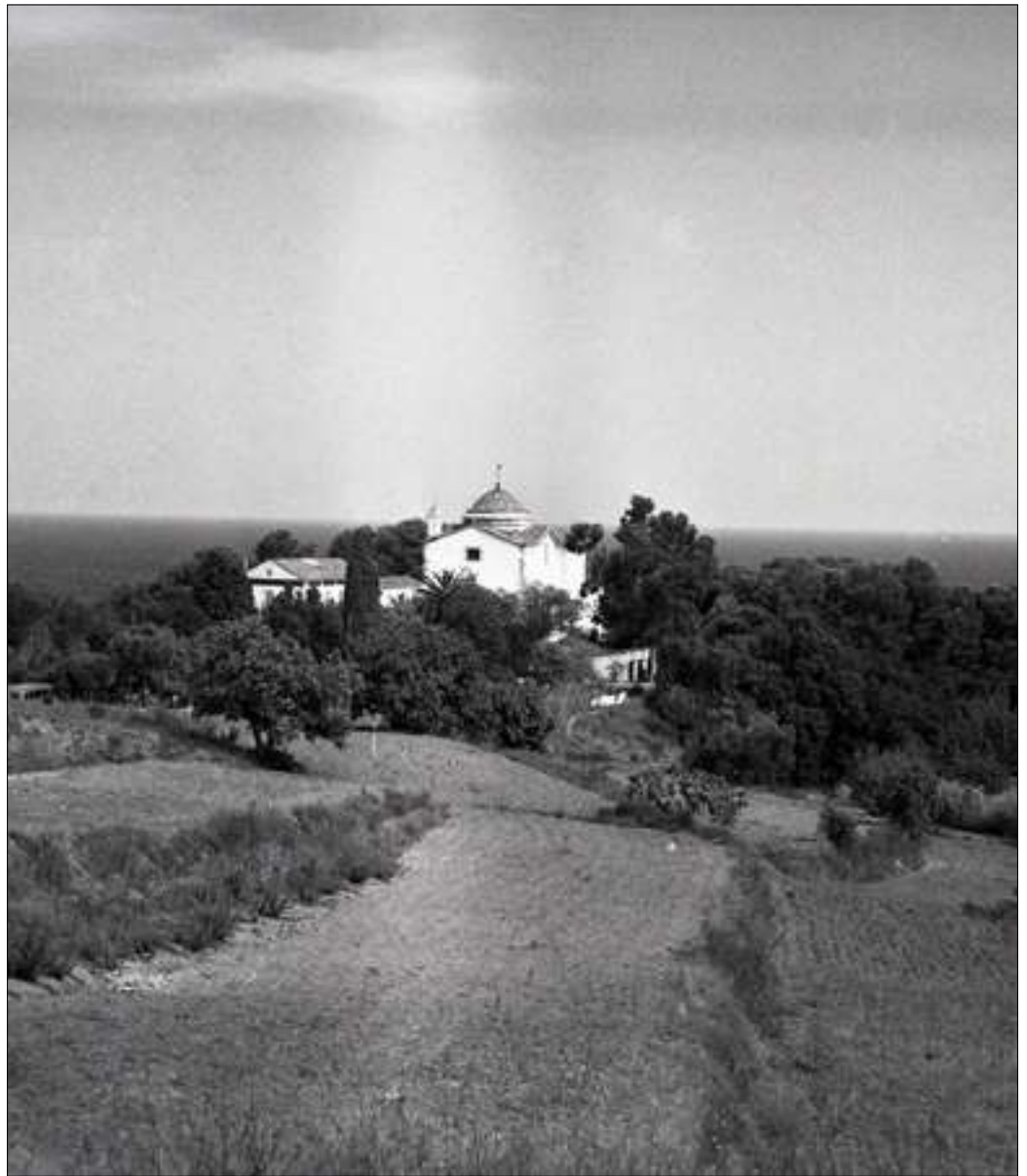
Ens agradaria que no fos així, però, massa sovint, quan ens trobem davant la fitxa en blanc d'una fotografia que hem de documentar, un dels camps que acostumen a quedar buits és el de l'autoria. Bé, no buit del tot, si no amb el recurrent "autor desconegut". Saber qui és l'autor d'una imatge ens pot ajudar i molt a conèixer millor amb quina finalitat es va fer i a contextualitzar-la millor.

Ens situem al dia de Sant Jordi de 2018, quan el senyor Jordi Bru de Sala s'adreça a la parada de llibres que organitzem des de l'Arxiu Municipal de Blanes i ens mostra un petit sobret, tipus targeta de visita, amb uns negatius 4x6 al seu interior. De totes les imatges ens crida l'atenció una fotografia amb uns pallers en primer terme i la muntanya de Sant Joan –encara sense cap

AUTOR **Aitor Roger**

Sant Francesc, Blanes. J.M. JULIÀ, AMBL.

Santa Cristina, Lloret. J.M. JULIÀ, AMLL.

edificació—, amb el castell i l'ermita al cim. Un valuós testimoni de com era aquell indret fa 70 anys. A més, els negatius estan conservats en òptimes condicions i les fotografies no responen a les tradicionals panoràmiques d'altres fotògrafs de l'època. És llavors quan ens formulem algunes preguntes, que afortunadament tenen una resposta satisfactòria: Es conserven més sobrets de negatius? I, qui és l'autor d'aquestes imatges? Per sorpresa nostra el senyor Bru de Sala arriba a l'Arxiu amb una capsula de vímet comprada al mercat dels Encants fa uns anys i que conté desenes de sobrets com els que ens havia ensenyat. En total prop de 4.000 fotografies. Ara s'amplia el camp d'acció i el nostre fotògraf -gràcies a l'ajuda de la historiadora Belí Artigas de Sitges surt de l'anonimat- ens sor-

prèn amb 138 sobrets més, la majoria amb el nom dels indrets fotografiats —en remarcem l'amplitud geogràfica, prop de 200 indrets- i la data que van ser fetes, un període cronològic que s'estén del 1940 al 1956. La curiositat se'ns dispara.

La mirada urbanita de Josep Maria Julià i Gabarró (Barcelona, 1906-1998) s'es-campa arreu del territori català en uns anys -després de la guerra civil- on la misèria, l'escassetat de material fotogràfic i la repressió franquista també feien estralls. Però, les excursions i rutes geogràfiques que ens ha llegat mostren una Catalunya que sembla haver patit pocs canvis, arrelada a les tradicions i a les feines ancestrals del camp i al mar. És, sobretot, una mirada fotogràfica que se centra en immortalitzar les escenes

La mirada urbanita de Josep Maria Julià i Gabarró (Barcelona, 1906-1998) s'escampa arreu del territori català en uns anys -després de la guerra civil- on la misèria, l'escassetat de material fotogràfic i la repressió franquista també feien estralls.

costumistes que es troben durant la ruta que condueix els excursionistes a uns pobles on gairebé tot gira al voltant del ritme que marquen les estacions de l'any: un temps per sembrar i un temps per recollir. I mentrestant, la presència omnipresent dels campanars que presideixen els pobles que visita, campanars blancs o de pedra vista, ja sigui a la Costa Brava –amb funcionals barques de pesca damunt la sorra de la platja i vinyes verdes vora el mar- o al Pirineu. Uns pobles on hi arriben a peu, passant pels seus camins, entrant als masos i

pujant als turons. I amb uns camps on hi pastura el bestiar, que sovint també fotografia creuant els carrers dels pobles que visiten. El fotògraf sembla haver quedat encisat per l'encant d'un passat rural que es resisteix a desaparèixer i que ans al contrari és ben viu lluny de Barcelona ciutat. Hi ha un encant intrínsec i indefugible que l'atrau?

Amb la publicació del llibre “Un safari per Catalunya”, editat per Efadós, l'Arxiu Municipal contribueix a difondre un tresor que és patrimoni col·lectiu i que ens permet viatjar en el temps, per fer un safari i conèixer aspectes i visions diferents d'una part de la Catalunya rural i d'alguns dels pobles del litoral, sobretot de la Costa Brava. Després de més de 60 anys en l'anonimat, esperem que com a mínim gaudiu tant com nosaltres de la mirada de l'home de les ulleres rodones. Després de presentar el Safari a Barcelona i Blanes, aviat anirem a altres localitats vinculades amb el seu autor. ■

Qui sap què serà capaç de fer la dona quan finalment sigui lliure. Betty Friedan

BONA FESTA MAJOR!

PSC / ♥ BLANES

**Desitgem a tots els blanencs,
blanenques i visitants una
BONA FESTA MAJOR**

**50e CONCURS INTERNACIONAL DE
FOCS D'ARTIFICI DE LA COSTA BRAVA**

del 22 al 26 de juliol de 2022